

Els viatges de l'Ares

Personatges:

- Ares: Gos molt caperrut i ximplot.
- Mestressa: Dona tranquil·la però li agrada molt passejar pel bosc, la platja i la ciutat.
- Amo: Poc actiu, però li agrada molt la platja i el bosc.

Un dia em posaren als braços d'una al·lota que no conec, la seva olor era nova i estranya per a mi. Per demostrar-li l'amor que hi vaig sentir a primera vista, li feia besades a la cara i em feia pipí a sobre d'ella.

A la fi, havia sortit d'aquell lloc tan fosc, estrany i fred. Al poc temps de ser als seus braços, em vaig quedar adormit. Vaig dormir com mai ho havia fet fins aquell dia, estava còmode, tranquil i desitjós de veure tota la novetat que em deparava la meva nova vida.

Quan vàrem arribar a la meva nova casa, vaig veure moltes coses noves, entre elles un collar molt polit amb un xapeta que posava el meu nom. També, que tenia un llitet, que en aquells moments era gegant per a mi (ara no m'entra ni el cul); i molts jugarolls. Els meus amos jugaven amb mi i em prestaven tota l'atenció que volia, m'encantava!

La primera nit tenia molta por i, a part, em sentia tot sol. Estava acostumat a dormir juntament amb els meus germanets, va ser horrible! Les següents nits també les vaig passar malament, però no tant perquè la meva mestressa estava al meu costat fins que m'adormia.

Al tercer dia que vaig ser a ca meva em varen presentar a la família, tot eren besades i acaroades. Em varen presentar a una gossa que ja tenien de feia molts anys. Al principi li tenia por, però després ens estimàvem molt i jugàvem moltíssim!

Vaig conèixer també la segona casa on hi aniria molts de dies, tenia molt de camp per córrer i estava tot tancat, més segur per a mi. Tenia oliveres, tarongers, moltes flors i, a part, moltes papallones. Em quedava sempre distret mirant-les com volen i com es mouen. Alguna me l'havia intentat menjar, ho admet, però per sort per elles eren molt ràpides.

El que sí que vaig aconseguir menjar-me un dia va ser una abella, després em feia mal el morro i el tenia inflat, bastant inflat. Però, no me'n penedesc de res i, és més, ho tornaria a fer. El que sí que solc caçar amb bastant facilitat són les mosques.

Els dies varen passar i cada dia feia alguna cosa diferent, com anar al bosc a córrer. Això m'encanta perquè, quan m'amollen, puc córrer darrere els conills, les sargantanes, les papallones i tota classe d'animals.

Tanmateix, un dia em vaig escapar de la casa de camp, vaig veure un conill a l'altra banda de la tanca i vaig fer un forat al terra per poder escapar-me darrere d'ell. Vaig començar a córrer i, quan em vaig adonar que era molt lluny de la casa, ja no sabia com tornar. Vaig començar a plorar i a bordar. Ningú em sentia, vaig intentar tornar-hi, però

sols hi havia bosc, em vaig quedar donant voltes pel bosc fins que es va fer fosc. Estava tan cansat que necessitava dormir. Al matí següent vaig tornar a bordar per veure si els meus amos m'escoltaven... Però res, seguia buscant la casa, tots els meus intents eren inútils. Varen passar més nits, fins que un matí vaig escoltar els meus amos cridant-me. Vaig córrer cap a la veu i allí estaven, com els vaig trobar a faltar (a ells i al menjar)!

M'agrada molt quan la meva mestressa em porta a casa dels seus pares a passar el dia. Allà hi tenen més cans i gats, m'encanta jugar amb ells, sobretot amb una cadellita que es diu Noa, és molt petita i he de jugar amb molta cura amb ella, perquè segons he escoltat dir als meus amos el meu cap pesa més que ella. A part de na Noa, hi ha un gat que es diu Dardo amb què al principi no ens dúiem bé, perquè era molt pesat, però després ens vàrem començar a dur bé i ara dormim abraçats i tot. Però tot i així, a voltes, em pega alguna clatellada, em passa perquè és molt juganer. Me'l estimo tant!

També hi ha una cosa de la qual no he parlat encara i són les pedres. Són la meva deïtat, per una sola pedra som capaç de tot! Des que tinc record, els meus amos em tiren pedres per jugar. Però no em valen les pedres petites, com més grossa i pesada sigui la pedra molt millor! Sent un amor real cap a elles, si vaig passejant amb la mestressa o l'amo i en veig una no la puc deixar allà tota soleta, me l'he d'emportar a casa per seguir arrossegant-la tot el temps que pugui.